

เรื่อง Wadoiji
ภาพ Whitefox(008)

โรงเรียนพิศวง 2

Darkmoon stamina

Darkmoon Stamina โรงเรียนพิศวง เล่ม 2

แต่งโดย Wadojji

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-163-9

จัดจำหน่ายฉบับนี้ สิงหาคม 2557

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา แนวประทีป

กองบรรณาธิการ วณิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร กฤติมา สาลี

ออกแบบปก สำนักพิมพ์แอปปี บานานา

ผู้จัดทำ

บริษัท แอปปี บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

หจก. สำนักพิมพ์พิสิสเซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับ *Darkmoon Stamina II* หลังจากที่เพื่อนๆ ถามหาเล่ม 2 กันเข้ามาเยอะเสียจนอดรันทนไม่ได้จึงต้องไปเร่งน้องโดยให้เร่งขึ้นเล่ม 2 ออกมา เนื้อหาในภาคนี้ยังคงความเข้มข้น สยดสยอง เอ้ย! สนุกสนานในสไตล์ของ Wadoiji เหมือนเดิม ผู้เขียนก็ยังคงทุ่มเท ทุ่มทุนสร้างเหมือนเดิม จากเล่มที่แล้วที่ลงทุนเป็นแบบปกเอง เล่มนี้ก็กำกับการถ่ายทำปกเองอีกด้วย ตากล้องยังเป็นมือเก๋าน้อง Whitefox (008) เหมือนเดิม ส่วนสองนางแบบที่แจ้งเกิดในปกนี้เป็นใคร ลองอ่านหน้าต่อไปแล้วก็จะรู้ ^^

ขอต้อนรับสู่โรงเรียนพิศวง ณ บัดนี้ค่ะ

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2557

คุยกับผู้เขียน

สมัยเด็กๆ นอกจากการดูแล้ว ผู้เขียนก็ยังโตมากับบรรดาหนังสือเกี่ยวกับผีญี่ปุ่นที่สมัยนั้นมีการตีพิมพ์ออกมามากมาย จนกลายเป็นความฝังใจขึ้นชอบหลงใหลในเรื่องลึกลับแบบนั้นมาจนโต หนึ่งในเรื่องที่ได้ยินบ่อยครั้งจนคุ้นหูกันดีนั่นก็คือเรื่องของ “เจ็ดเรื่องพิสดารในโรงเรียน”

แน่นอนว่าเรื่องผีในโรงเรียนนั้นเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้อ่านมากๆ เพราะคนส่วนมากก็ผ่านการเรียนในโรงเรียนมาก่อนทั้งนั้น แม้ว่าจะไม่ใช่ทุกคนที่มีโอกาสได้อยู่ในโรงเรียนหลังพลบค่ำ แต่สถานที่บางแห่งในโรงเรียนก็ยังชวนให้คิดถึงเรื่องลึกลับอยู่ดีแม้ว่าจะเป็นเวลากลางวัน และไม่ว่าใครๆ ก็คงจดจำถึงบรรยากาศลึกลับในสถานที่บางแห่งของโรงเรียนที่ตนเคยอยู่ได้ทั้งนั้น

ถ้าพูดถึงเจ็ดเรื่องพิสดารของโรงเรียนในเรื่องนี้แล้ว จะให้ธรรมดาเหมือนเรื่องของโรงเรียนอื่นๆ ก็คงไม่ได้ ดังนั้นจึงหวังว่าทุกท่านจะได้สนุกไปกับการทัวร์เจ็ดเรื่องพิสดารที่แปลกใหม่ของคุโรสึกิในหนังสือเล่มนี้นะคะ

Wadoiji

ตอนที่ 1

ประธานที่หายไป

เวลาค่อยๆ ล่วงผ่านไปอย่างช้าๆ ครูโรสก็เริ่มกลับเข้าสู่ช่วงเวลาปกติ ทั้ง มิทชีและครูโรก็กำลังจะขึ้นปี 2 กันแล้ว พวกเขาใช้ชีวิตตามปกติเหมือนนักเรียนในโรงเรียนอื่นๆ แม้ว่าจะต้องเดินเฉียดไหล่กับพวกนักเรียนไร้แขนอยู่ทุกวี่ทุกวัน แบบนั้นก็ตาม...

ครูโรสก็ดูสว่างไสวเมื่อมีผู้คนพลุกพล่าน ไม่ต่างจากโรงเรียนอื่นๆ ในดินแดน หมู่เกาะแห่งนี้ แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าเมื่อเวลาอย่างเข้าสู่ยามสนธยา โรงเรียนแห่งนี้ จะเผยความลับอันดำมืดออกมาอย่างเงิบๆ รวากับรอยยิ้มให้ผู้คนมาค้นพบความลับบางอย่างที่ถูกเก็บงำไว้และบางครั้งความลับบางอย่างนั้น...อาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ควรเปิดเผยออกมาก็ได้...

โรงเรียนเอกชนครูโรสก็ เวลา 14.30 น.

พิธีรับประกาศนียบัตร

เวลานั้นครูโรหม่อมองขึ้นไปบนเวทีอย่างเงิบๆ

เฉพาะงานพิเศษๆ แบบนี้เท่านั้น ที่พวกอาจารย์จะช่วยกันดัดแปลงห้องประชุมซึ่งในขณะเดียวกันก็ใช้เป็นโรงอาหารให้กลายเป็นเวที โดยย้ายโต๊ะออกไปทั้งหมดแล้วจัดเก้าอี้ม้านั่งยาวเรียงแถวไว้แทน ตรงจุดที่เคยเป็นเคาน์เตอร์ทางด้านหน้าก็มีเวทีเตี้ยๆ ประกอบขึ้นจากไม้แบบง่ายๆ ที่พื้นเวทีถูกปูด้วยพรมสีน้ำเงิน-

เข้มดูเป็นทางการ ด้านหลังของเวทีประดับด้วยม่านสีแดงเข้ม เคาน์เตอร์ไม้ขนาดเล็กถูกตั้งอยู่ตรงกลางไว้สำหรับตั้งไมโครโฟนขนาดเล็ก

บรรดานักเรียนนั่งอย่างเรียบร้อยเพื่อให้ความเคารพแก่พวกรุ่นพี่ที่จะได้อยู่ที่นี่เป็นวันสุดท้าย...แม้จะมีคนแอบพูดคุยกระซิบกระซาบกันบ้าง แต่เสียงก็ยังไม่ดังมาก แสดงให้เห็นถึงความเกรงใจ นักเรียนปี 3 ที่เรียนจบจะนั่งอยู่ด้านหน้า ส่วนปี 1 และปี 2 จะนั่งถัดต่อไปทางด้านหลัง

ประธานนักเรียนปี 3 ฮายาซิดะ ซิซึโตะ ขึ้นกล่าวสุนทรพจน์อำลา เขาเป็นผู้ชายร่างเล็กพอๆ กับมิทซึรุ ดูแล้วไม่น่าเชื่อเลยว่ากำลังจะอายุ 16 ปี ผมดำที่ขอยัดไปมาดูยุ่งเหยิงเล็กน้อย ใบหน้ามีแววเศร้าหมองเจือปนอยู่จางๆ แต่พอขึ้นไปบนพื้นเวที รอยยิ้มก็กลับปรากฏขึ้นอีกครั้ง

“พวกเราล้วนแต่อยู่ที่นี้ ใครสักทีสำหรับพวกเราไม่ได้เป็นแค่โรงเรียน แต่ยังเป็นบ้านของพวกเราด้วย แม้ว่าหลายๆ คนอาจจะมีย่านที่กว้างขวางยิ่งกว่าโรงเรียนแห่งนี้ก็ตาม แต่คงไม่มีใครปฏิเสธว่าตลอดเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ที่นี่คือบ้านของพวกเรา เป็นบ้านที่มีความอบอุ่น ทั้งจากครูอาจารย์และเพื่อนๆ แม้ว่าบ้านหลังนี้...ผิจะดูไปหน่อยก็ตาม”

พวกนักเรียนพากันหัวเราะขบขัน เป็นทำนองว่า “ไ้อ้ประโยชน์หลังเนี่ย...มันใช่เลยแหละประธาน!”

ประธานซิซึโตะหัวเราะเบาๆ แล้วแสดงสีหน้าจริงจังราวกับผู้ใหญ่ จนทุกคนเกือบลืมส่วนสูง 157 เซนติเมตรของเขาไปเลย

“พวกเราโชคดีมากที่ได้มาอยู่ที่นี้และเรียนจบได้อย่างปลอดภัย แต่ในทางกลับกัน มีเพื่อนของเราอีกหลายคนที่ไม่สามารถจบจากที่นี่ด้วยเหตุผลบางอย่างจากหลายๆ เหตุการณ์ และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งทุกคนก็คงทราบดีอยู่แล้ว

ขอแสดงความไว้อาลัยแด่พวกเขาด้วย และขอฝาก ใครสักที ส่งต่อให้ประธานรุ่นต่อไป...ขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอนศิษย์มาโดยตลอด ขอบคุณทุกท่านครับ...”

สิ้นเสียงกล่าวขอบคุณจากประธาน เสียงปรบมือจากบรรดานักเรียนและ

อาจารย์ก็ดังประสานกัน ซิซิดะโค้งตามมารยาทแล้วกำลังจะก้าวลงจากเวที ในตอนนั้นเองเริ่มมีเสียงร้องให้ดังระงมขึ้นมา ทุกคนในห้องประชุมปรบมือไปพร้อมกับเริ่มหันซ้ายหันขวาเพื่อหาว่าใครกันที่ร้องให้เสียงดังแบบนั้น แถมฟังจากเสียงแล้ว ไม่น่าจะใช้แค่คนสองคนเสียด้วย

ในที่สุด...สายตาของทุกคนก็มาหยุดที่ผนังด้านหลังของห้องประชุม เสียงร้องให้ดังสะท้อนออกมาจากจุดนั้นเอง...

ผนังห้องเรียนๆ นั้น บัดนี้โป่งนูนออกมาราวกับยางยืด ปรากฏขึ้นเป็นหน้าต่าง และรูปร่างของคนหลายสิบคนที่กำลังพยายามบิดบ้าย และดิ้นรนออกมาจากผนัง ปากของพวกเขาอ้ากว้าง ส่งเสียงร้องให้ออกมาจากลำคอ ทุกคนในห้องประชุม นิ่งอึ้งไปชั่วขณะ...

ประธานซิซิดะมือสั่นระริก แต่ก็ยังจำได้ว่านั่นคือเพื่อนร่วมรุ่นของตัวเอง ที่เสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งในนั้นมีเพื่อนสนิทของเขาที่ตายไปรวมอยู่ด้วย พวกเขาเหล่านั้นดูเหมือนกำลังยื้อยุดพยายามจะออกมาจากผนัง เสียงร้องให้โหยหวนดังระงมไปทั่ว ซิซิดะที่ทำท่าจะเดินลงจากเวที รีบเดินกลับไปด้วยไมโครโฟนพูดทันที แม้ว่าเขาจะยังสิ้นอยู่ก็ตาม

“เรา...พวกเรา...จะระลึกถึงเพื่อนผู้จากไปอยู่เสมอ...พะ...เพราะว่าเราเป็นเพื่อนกัน ดังนั้นขอได้อย่าทุกข์ใจเลย...แล้วช่วยเป็นกำลังใจให้พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ด้วยนะ เราจะไม่ลืมทุก ๆ คน ขอให้ไปสู่สุคติอย่างสบายใจเถอะนะ”

เสียงร้องให้ยังคงดังอยู่ครู่หนึ่ง เนื่องจากตอนนี้ทั้งห้องเงียบสนิท ทำให้ได้ยินเสียงนั้นอย่างชัดเจน ร่างของบรรดาคนที่อยู่ในผนังค่อยๆ ยุบหายเข้าไปในผนังตามเดิมด้วยความสงบทีละคนสองคน สายตาของคนทั้งห้องประชุมจับจ้องอยู่ที่ผนังแบนเรียบนั้นชั่วคราว ก่อนจะหันกลับมาที่ซิซิดะที่ยังคงมองส่งเพื่อนฯ ในผนังอยู่ด้วยแววตาที่เชื่อมั่น...

สมกับที่เป็นประธาน ฮายาซิดะ ซิซิดะ ยอดนักเกลี้ยกล่อม...ทุกคนต่างก็คิดเช่นนั้น

“เฮ้อ!...นึกว่าจะมีเรื่องซะแล้วสิ” มิทซึรุถอนหายใจอย่างโล่งอกขณะที่เดินออกมาพักที่สนามด้านหน้า แล้วหันไปทางคุโรราวกับจะถามความเห็น คุโรหันไปมองเหล่ารุ่นพี่ที่เริ่มทยอยเดินหัวกระเป๋าก่อนออกโรงเรียนไปขึ้นรถที่มารอรับ

“คืนะที่ประธานชิชิโตะช่วยพูด ไม่นั่นเกิดหลุดออกมาจากผนังได้มีหัวงูวายตายเลย” มิทซึรุยังคุยต่อหน้าตาเฉย แม้ว่าคุโรจะไม่ได้ตอบอะไร ยิ่งไงก็เป็นสถานการณ์ปกติของทั้งคู่อยู่แล้ว

“เฮอะ! ประธานที่มีดีแค่การพูดแบบนั้น ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะอยู่รอดมาถึงปานนี้ได้” คุโรพูดเหมือนไม่ค่อยพอใจ แต่จริงๆ แล้วเขาก็แอบนับถือรุ่นพี่คนนี้อยู่เหมือนกัน เพียงแต่ไม่ได้แสดงออกมาเท่านั้น

คุโรนั่งเียบไปครู่หนึ่ง พลังมองแมงไม้อันร่มรื่นของสนามหน้าตึกเรียน ไม่นานนักทั้งคู่ที่ยืนอยู่บริเวณสนามก็เลื้อยไปเห็นรุ่นพี่ท่าทางคุ่นตาคคนหนึ่งเดินใกล้เข้ามา

“เฮ้ย! ตะกั๊นนทาอะไรรุ่นพี่ชิชิโตะวะ?” รุ่นพี่ผู้ชายคนนั้นคืบบุนหรือระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลาง คุโรเหลือบมองผมสีหญ้าแห้งออกส้มๆ ด้วยสีหน้าเฉยเมยไม่สนใจ แล้วก็เหม่อมองออกไปนอกโรงเรียนอีกครั้ง โຈະที่ยืนรอคำตอบอยู่จึงเข้าไปหยิบคอเสื้อของคุโรเอาไว้แล้วจ้องหน้าคุโรด้วยท่าที่กวนๆ มือข้างหนึ่งก็ยังถือบุนหรืออยู่

“ฉันถามว่าแกพูดว่าอะไร?” โจคะพูดเสียงเข้มอย่างไม่พอใจ คุโรรีบหยิบมิดคัตเตอร์ออกมาจากกระเป๋าลแล้วจ่อเข้าที่คอของโจคะอย่างรวดเร็ว ทว่าโจคะก็ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกมา เพราะรู้ถึงกิตติศัพท์ของรุ่นน้องคนนี้นี่ดี

“ก็แค่ชื่นชมที่ประธานชิชิโตะพูดให้วิญญาณพวกนั้นยอมไปได้เท่านั้นแหละ” คุโรตอบหน้าตาเฉย

โจคะกัดฟันทันที หมอหนี่...โกหกได้หน้าด้านๆ เชียวนะ เขาทิ้งบุนหรือลงพื้นแล้วหยิบมิดคัตเตอร์ปลายขนาดเหมาะมือออกมาจากกระเป๋าลหลัง ก่อนจะควงหนึ่งรอบให้มิดเปิดออกแล้วเอาไปจ่อลำคอของคุโรเอาไว้ ทว่าคุโรกลับหัวเราะร่วนราวกับจะเยาะเย้ยอีกฝ่าย

“เฮอะละ เรื่องนั้นฉันเข้าใจแล้ว แต่แกอย่าคิดนะว่าตัวเองใช้อาวุธเป็นอยู่

คนเดียวนะ...คุโรซาวะ”

“เป็นเกียรติจริงๆ ประธานหมัดเหล็ก ฮามาโตะ โจตะ อุตส่าห์จํานามสกุลผมได้ด้วย” คุโรซาวะยิ้ม หัวเราะในลำคอ

“เป็นเกียรติเช่นกันคุโรซาวะ คุโรอิ ไอ้เด็กที่ถูกแทงใส่ทะลักแล้วยังไม่ยอมตาย...ที่เขาถือกันสินะ”

คุโรกัดฟันกรอด...ใครเอาไปพูดวะ...อย่าให้รู้นะโว้ย...

“โอ้ย!! พอ พอ!!” รูนฟีซิติโตะที่เดินออกมาที่สนามตั้งแต่ เมื่อไหร่ก็ไม่รู้รีบเข้ามาแทรกกลาง เขาผลักทั้งคู่ออกจากกันแล้วยืนกอดอกพลางเหลือบมองหน้าโจตะอย่างไม่พอใจ

“วันสุดท้ายของฉันแท้ๆ นี่แกจะให้ฉันสบายใจสักวันไม่ได้รีโวะไอ้โจตะแล้วแกเป็นประธานปี 2 แท้ๆ บอกก็ครั้งแล้วว่าให้เลิกสูบบุหรี่แบบประเจิดประเจ้อหน้าตาเฉยเสียทีนะ” ซิติโตะบ่นยาว โจตะรีบเก็บมิดลงกระเป๋าทันที แล้วเหลือบมองคุโรแบบหงุดหงิดเพราะเห็นคุโรแอบยิ้มเยาะเขาอยู่

“เข้าไปข้างในสิวะ เขาจะอบรมนักเรียนต่อไม่ใช่เหรอ?” โจตะพูดน้ำเสียงหงุดหงิด แล้วสะบัดหน้าไปทางห้องประชุม คุโรกับมิทซึรุจึงโค้งให้รูนฟีทั้งสองเล็กน้อยอย่างไม่เต็มใจนัก โจตะมองตามคนทั้งคู่ที่เดินกลับไปทางตึกเรียนอย่างไม่มีรีบร้อน จนร่างของทั้งคู่เดินเข้าไปในห้องประชุม โจตะจึงหันกลับมาที่รูนฟีซิติโตะอีกครั้ง

“รูนฟีจะไปแล้วหรือครับ?” โจตะหันมาคุยเสียงสุภาพ ก่อนจะหยิบบุหรี่ยวนใหม่ออกมาสูบ ซิติโตะได้แต่ถอนหายใจ เพิ่งจะพูดไปแท้ๆ มันก็เอาอีกแล้ว เขาเลยได้แต่ปล่อยเลยตามเลย

“อืม...ป็นหน้าตำแหน่งประธานคงจะโดนนายชีวอีกสินะ เอาละ ยังไงก็ฝากคุโรสิักด้วยก็แล้วกัน” ซิติโตะพูดยิ้มๆ แล้วก้มลงไปหยิบกระเป๋าดูทางไปใหญ่ทั้งสองไปขึ้นมารถไฟ...

“ท่านประธานหมัดเหล็กโจตะ...แค่เรื่องปกป้องเพื่อนร่วมชั้นคงทำได้ใช่ไหม?” โจตะกลั้วหัวเราะในลำคอหลังจากฟังคำพูดของอีกฝ่าย

“ใครจะไปรู้ท่านประธานชิชิโตะยอดนักเกลี้ยกล่อมได้ล่ะครับ ขนาดผู้คุมมือขวายังถูกฟ็อบรมจนเสียฝีมือแล้วเลยนี่นา...”

ทั้งคู่พากันหัวเราะจนปวดท้องไปหมด โดยเฉพาะโจตะที่เพ็งผ้าใส่ตั้งมา เพราะตอนที่ชิชิโตะเข้ามาเรียนที่นี่เขาได้ประจันหน้ากับผู้คุมมือขวานอยู่ครั้งหนึ่ง

ตอนนั้นเขาตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เลยพูดเป็นเชิงอบรมชะยาวเหยียดตั้งเกือบ 20 นาทีแบบไม่หยุดพัก ตอนนั้นพูดอะไรออกไปบ้างก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าผู้คุมถึงกับส่ายหน้า แล้วหนีหายไปเสียเฉยๆ ตั้งแต่นั้นมาเขาเลยได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนๆ ให้นำหน้าที่เป็นประธานนักเรียน และแน่นอนว่าตั้งแต่นั้นมาผู้คุมมือขวานก็ไม่มายุ่งกับเขาอีกเลย แถมพยายามจะหลบหน้าเขาด้วยซ้ำไป

“เข้า!! ไปดีกว่า...อยู่นานแล้วยังไม่ยอมไป...” ชิชิโตะพูดแล้วก็ก้าวเดินไปทางประตูโรงเรียน เขาหันมาโบกมือลาโจตะ แต่อีกฝ่ายเพียงแค่มิให้เท่านั้น โจตะเองนั้นยังรู้สึกกังวลใจ โรงเรียนของเขายังมีเรื่องประหลาดอีกเรื่องหนึ่งที่อยู่คู่กับพิธีมอบประกาศนียบัตรมาโดยตลอด

“รุ่นพี่ครับ...เดินออกนอกโรงเรียนไปแล้วต้องเดินไปสืบก้าวนะถึงจะหันกลับมาได้...” โจตะรีบเตือน ทว่าชิชิโตะกลับหัวเราะร่วน

“รู้แล้วนะ...หนึ่งในเจ็ดเรื่องพิสดารของโรงเรียนเราที่ว่า ‘ในวันพิธีจบการศึกษา นักเรียนที่เรียนจบแล้ว ถ้าเดินออกนอกประตูโรงเรียนไปไม่ถึงสืบก้าวแล้ว หันกลับมาทางโรงเรียนก่อนละก็ จะถูกพาตัวไปยังมิติที่สี่’ ใช่มั้ยล่ะ?” เขาพูดแล้วหัวเราะเล็กน้อยอย่างไม่หวั่น

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ แค่เดินออกไปให้ห่างจากโรงเรียนแค่สืบก้าวเท่านั้นเอง” ชิชิโตะพูดพลางขยับเท้าเดินไปทางประตูโรงเรียน

โจตะโบกมือลาอีกครั้ง แล้วถอนหายใจแบบเป็นห่วงนิดๆ เขาโยนบรูห์ลงพื้นแล้วขยี้ด้วยเท้า ก่อนจะเดินกลับไปทางตึกเรียน ซึ่งเริ่มการอบรมไปแล้ว ชิชิโตะที่ยังไม่ก้าวผ่านประตูโรงเรียนออกไปหันกลับไปมองตึกเรียนอีกครั้ง...

ทั้งที่เดินออกไปแค่ 10 ก้าวก็จะเป็นอะไรแล้วแท้ๆ แต่ทำไมถึงยังมีนักเรียน

หลายคนในรุ่นก่อนๆ ที่ตกเป็นเหยื่อของเรื่องประหลาดนี้กันนะ แถมหลายคนในจำนวนนั้นยังเป็นประธานนักเรียนอีกด้วย ทำไมคนเหล่านั้นถึงได้หันกลับมามองโรงเรียนทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าผลจะเป็นยังไง...ซิริโตะคิดด้วยความสงสัย เขาถอนหายใจเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับไปทางหน้าโรงเรียน ตั้งใจมั่นว่าหลังจากนี้จะต้องเดินออกไป 10 ก้าว โดยไม่หันกลับมามองโรงเรียนอีกเด็ดขาด...

เขาค่อยๆ ก้าวเท้าผ่านพื้นประตูอัลลอยออกไป กลับซากุระที่หน้าโรงเรียน ลอยปลิวลงมากระจายอยู่ตามพื้น ซิริโตะนับจำนวนก้าวเดินในใจอย่างระมัดระวัง

1...

2...

3...

เขาเดินออกห่างจากโรงเรียนไปเรื่อยๆ โดยนับจำนวนก้าวที่เดินออกไป ลมเริ่มพัดแรงขึ้นช่วงเวลานี้เอง จนนักเรียนรุ่นเดียวกับเขาที่กำลังเดินออกมาจากโรงเรียน เหมือนกันต้องหรีดตาลงไปตามๆ กัน แต่ซิริโตะกลับก้าวเท้าไม่หยุดใน ขณะที่ทุกคนหลับตาลง เขาเห็นกลีบซากุระที่โปรยปรายอยู่ตามพื้นปลิวกระจาย ลอยสูงขึ้นมาราวกับพายุดอกไม้ เขาตัดสินใจจ้องมองเข้าไปในคลื่นลมกลีบดอกซากุระเหล่านั้น แล้วนับก้าวต่อไป

6...

7...

8...

“.....” เขากลับชะงักเท้าอยู่เพียงแปดก้าวเท่านั้น...แรงลมพัดกลีบซากุระสีชมพูปลิวว่อนราวกับฤดูใบไม้ร่วง ซิริโตะยืนเงยบรากับยืนอยู่เพียงคนเดียวในโลกใบนี้...เขาเบิกตาโผลงท่ามกลางแรงลมเพราะเหตุผลอะไรบางอย่าง...

รุ่นพี่ซิริโตะยืนนิ่งอยู่ที่ก้าวที่แปดแล้วค่อยๆ หันกลับไปมองโรงเรียนอย่างเงยบๆ...

นับตั้งแต่วันทีนั้นเป็นต้นมา ก็ไม่มีใครได้เจอรุ่นพี่ฮายาซิดะ ซิริโตะอีกเลย...

ตอนที่ 2

เจ็ดเรื่องพิสดารในคุโรสึกิ

ข่าวการหายตัวไปของอดีตประธานปี 3 ฮายาซึเดะ ซิซึโตะแพร่ไปทั่วโรงเรียนอย่างรวดเร็ว...

“ทำไมนะ... อุตส่าห์เดินออกไปแล้วแท้ๆ ยังจะหันกลับมาอีกทำไมกัน?”

“...คงจะคิดถึงโรงเรียนละมัง รุ่นพี่เขารักที่นี่จะตาย”

“คนที่ไปมิติที่สี่เนี่ย จะเรียกว่าตายได้รึเปล่านะ หรือแค่ไปใช้ชีวิตอยู่อีกมิติหนึ่งกันแน่?”

หัวข้อสนทนาในช่วงปิดเทอมของนักเรียนโรงเรียนคุโรสึกิในช่วงนี้ เห็นจะหนีไม่พ้นเรื่องของตำนานเจ็ดเรื่องพิสดารของคุโรสึกิ เรื่องตำนานพิสดารในโรงเรียนนั้น ไม่ว่าโรงเรียนไหนๆ ก็คงจะมีเหมือนกัน แต่เรื่องที่ทุกคนไม่อยากจะเชื่อ เห็นจะเป็นเรื่องของรุ่นพี่ซิซึโตะมากกว่า โดยเฉพาะโຈະຕະທີ່อยู่กับซิซึโตะเป็นคนสุดท้ายทั้งๆ ที่เขาย้ำเตือนเรื่องให้ระวังการก้าวเดินออกไปแล้วแท้ๆ

ทุกคนในโรงเรียนต่างพุดคุย และพากันสันนิษฐานไปตามประสาผู้ที่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ แม้จะคุยกันต่างกลุ่มต่างชั้นเรียน แต่ดูเหมือนว่าทุกคนจะลงความเห็นตรงกันในเรื่องหนึ่ง...

รุ่นพี่ซิซึโตะโดนหนึ่งในเจ็ดเรื่องพิสดารของคุโรสึกิเล่นงานเข้าให้แล้ว

...

คามิมุระ อาจารย์ฝ่ายปกครองของคุโรสึกิจับตะหลิวผัดอาหารในกระทะร้อนๆ เขาผัดหอยลายซึ่งเป็นอาหารเที่ยงของวันนี้อย่างชะมัดเข้มข้น แล้วเหลือบไปมองคุณพ่อซากากิที่นั่งมองอยู่ข้างๆ ท่าทางสนใจสนใจของคุณพ่อนั้นดูราวกับจะแอบหยิบหอยลายในกระทะไปชิมได้ทุกเมื่อ...

“เราน่าจะหาวิธีการแก้ไขนะครับคุณพ่อ เด็กดีๆ อย่างซิทิโคะปล่อยให้หายสาบสูญไปเฉยๆ แบบนี้น่าสงสารจะตาย” คามิมุระพูดขึ้นมาอย่างจริงจังไม่รู้ว่าเพราะอะไรคนที่หายสาบสูญไปในวันจบการศึกษามักจะเป็นประธานของนักเรียนปี 3 แต่บางปีก็ไม่ใช่ ราวกับเรื่องพิสดารเรื่องนี้จะเจาะจงเลือกคนที่เป็นประธานนักเรียนเป็นพิเศษอย่างนั้นแหละ

คุณพ่อซากากิหยิบหอยลายตัวหนึ่งออกมาจากกระทะระหว่างที่คามิมุระหันไปปิดแก๊ส เขาสะดุ้งเสือกเพราะความร้อน จึงรีบวิ่งไปที่ก๊อกน้ำแล้วล้างหอยลายตัวนั้นด้วยน้ำเพื่อให้มันเย็นลงโดยเร็ว คุณพ่อแกะเนื้อหอยจืดๆ ใส่ปากแล้วถอนหายใจอย่างหนักหน่วงพลางเคี้ยวหงับๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะทำท่าเหมือนนึกอะไรออก

“เราก็อารัวออกไปเลยสิ!! จะได้ไม่รู้ว่าขอบเขตประตูโรงเรียนอยู่ตรงไหน”

ขอบคุนมากเลยครับคุณพ่อซากากิ...แบบนี้โจรก็แหกกันมาปล้นทีนี้นะสิ!!...หมีตัวใหญ่ (คามิมุระ) คิดแล้วเหลือบมองหน้าบาทหลวงที่อายุย่างเข้า 46 ปี แต่หน้าตาเหมือน 25 ปีด้วยความหงุดหงิด แล้วเทผัดหอยลายลงบนจาน เขาถอนหายใจอย่างหนักหน่วง เรื่องพิสดารที่ไม่รู้ว่าเกิดขึ้นมาได้ยังไงแบบนั้น... ในเมื่อไม่รู้สาเหตุแล้วพวกเขาจะแก้ไขได้ยังไงกัน

ที่จริงเขาเคยคิดเรื่องนี้อยู่นานตั้งแต่ปีก่อนๆ แล้ว แต่ก็ยังหาวิธีแก้ไขไม่ได้อยู่ดี ไม่ว่าจะทำติดต่อกับนักเรียนยังไง ทุกๆ ปีก็ต้องมีใครสักคนที่หันกลับมาทักๆ ที่รู้ทั้งรู้ ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจ คามิมุระหันไปมองนาฬิกาที่ข้างฝา 11 โมงกว่าแล้ว ทั้งโรงเรียนคงมีแค่คนคนเดียวที่ยังนอนไม่ตื่น...**ไซโด อัทสึชิ...**คิดได้ดังนั้นคามิมุระจึงก้าวเท้าตรงไปยังห้องนอนของตัวเองทันที เขากับไซโดนอนห้อง

เดียวกันก็จริง แต่เวลาตื่นนอนกลับต่างกันลิบลับ...

“ไฮ้ได้! ตื่นมากินข้าวเช้าของแกได้แล้วว้ย!” คามิมูระเปิดประตูเข้าไปแล้วตะโกนลั่น พลั่งเสียงกระทบหน้าต่างจนสั่นกึกๆ แต่ไฮ้ได้กลับไม่อยู่ในห้องดังคาด ในห้องนั้นว่างเปล่าไร้ผู้คน

“อ้าว! ไปไหนล่ะเนี่ย?” เขาเกาหัวแบบงงๆ พอปิดเทอมแล้วไฮ้ได้มันไม่เคยตื่นก่อนเที่ยงนี่นา คามิมูระถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย วันนี้เด็กนักเรียนกลับบ้านไปเยอะแล้ว เหลือที่ยังค้างอยู่โรงเรียนอีกไม่เยอะนัก เขาเลยไม่ต้องทำงานให้เหนื่อยมาก คามิมูระเดินกลับมาที่ครัวเพื่อหาอะไรเย็นๆ ดื่มจากตู้เย็นขนาดใหญ่

“อ๊ะ!” เขาอุทานเบาๆ เมื่อเห็นว่านมขวดที่แช่ไว้หายไปแล้ว...อะไรกันเนี่ย นมหายไปแล้ว ไฮ้ได้หายไปแล้ว คุณพ่อก็หายไปแล้ว? เขาครุ่นคิดอย่างสงสัยแล้วหยิบน้ำอัดลมของไฮ้ได้ออกมาดื่มแทน ทันใดนั้นเขาก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงรีบรุดไปยังที่เกิดเหตุ เอ๊ย! ที่ห้องของซาคิทันที...

“พวกแก!! ใครเอานมในตู้เย็นไปล่ะ?” เขาเปิดประตูห้องของซาคิเข้าไปเต็มแรงแล้วพูดเสียงดังลั่น ก่อนจะพินิจมองสถานการณ์ภายใน

ทั้งซาคิ โมโนโกะ ไฮ้ได้ คุณพ่ออาทิจะ คุโร มิทซึรุ โจตะ ริกะ เรกะ มาโมริ และลูกแมวสามตัว รวมกันอยู่ในห้องนั้นทั้งหมด แกมลูกแมวทั้งสามตัวนั้นกำลังกินนมในจานเล็กๆ อยู่อีกด้วย

ว่าแล้วเชียว...มีน่าละวันนี้ดูเจียบๆ ที่แท้ก็มารวมกันอยู่ที่นี่เอง...คามิมูระคิดอยู่คนเดียว ทั้งคุณพ่อและพวกเด็กผู้หญิงกำลังแห่ลูกแมวผอมแห้งสามตัวที่ซาคิเก็บมาจากนอกโรงเรียน เขาเลยคิดว่าทุกคนคงมารวมกันที่ห้องนี้ แล้วก็เป็นอย่างที่คิดจริงๆ

“อรุณสวัสดิ์ เซจัง...แมวน่ารักนะ...” ซาคิทักทายเนือยๆ แบบไม่รู้สึกรู้สา ในมือมีขวดนมอยู่ ซาคิก็มองขวดนมในมือตัวเองพลางนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะค่อยๆ เอามันไปแอบไว้ข้างหลัง

“ชะ...ขอโทษนะ พอดีนมของแมวหมดแล้ว เดียวให้คุณพ่อออกไปซื้อของ

คราวหน้าฉันจะฝากชื่อมาคืนให้ก็แล้วกัน” ซาจิแก้ตัวเสียงอุบอิบ คามิมุระถอนหายใจเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ของวันนี้ ก่อนจะนั่งลงที่พื้นไม่ห่างจากประตูนัก พวกนักเรียนมองดูแมวตัวน้อยกินนมในจานรอง ส่วนคามิมุระกวาดสายตาไปทั่วห้องที่ดูเงียบสงบและก็ต้องตกใจเมื่อหันไปเห็นไซโต้...

ไซโต้นั่งหลับ...ตกลงมันมาที่ห้องนี้เพื่อจะมาดูแมวหรือมานั่งหลับกันแน่...

คามิมุระคิดด้วยความงุนงงงุนงงใจ พลางจ้องมองชายหนุ่มที่นั่งสัปหงกอยู่อีกมุมหนึ่งของห้อง ผมสีน้ำตาลแดงของไซโต้ยังยุ่งอยู่เล็กน้อย แว่นตาทรงเหลี่ยมที่สวมอยู่เลื่อนลงมาเกือบถึงปลายจมูก

มาโมริลูบหัวลูกแมวสีดำที่กำลังเลียปากหลังกินนมเสร็จเบาๆ มันหันมามองเธอด้วยตาขวางๆ แต่ดูเหมือนเธอจะไม่สนใจ

“อาจารย์ขาว่า ตัวนี้ชื่ออะไรคะ?” เธอถามชื่อๆ ราวกับเด็กน้อย ไม่เหลือเค้าเจ้าแม่บ๊องซิ่ง 1/1 อยู่เลย

ซาจิกอดเข้าแน่นกว่าเดิมแล้วจึงเงยหน้าขึ้นตอบ

“ชื่อ...ชื่อคุโระ...”

ด้วยความเร็วที่ไวยิ่งกว่าแมลงวันบินหลบไม้ตี...มาโมริชักมือกลับทันที แล้วยังทำหน้าเหยเกแบบขยี้เขียงอีกด้วย...

“ดีหมดเลย น่ารักทุกอย่าง เสียแต่ชื่อเนี่ยแหละ...” เธอพูดแล้วเหลือบไปมองคุโรแบบหมั่นไส้ เจ้าแมวน้อยช่างน่าสงสาร ทั้งที่ออกจะน่ารัก แต่กลับต้องมาใช้ชื่อเดียวกับไอ้หมอนี่

“ยายทอมบอยเอ๊ย! ฉันก็ไม่อยากให้มันใช้ชื่อนี้สักหรอกนะ” คุโรโอดครวญปกติชื่อคุโรเนี่ยจะเอาไว้ตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงซะมากกว่าอยู่แล้ว ไม่รู้พอนึกยังงี้ ถึงได้ตั้งชื่อนี้ให้เขา

มาโมริทำหน้าเซิดไม่สนใจสิ่งที่คุโรพูด เธอลุกขึ้นแล้วเดินเซิดหน้าผ่านคุโรออกจากห้องไปเลย ปล่อยให้มิทซึรุนั่งงออยู่คนเดียว ทำไมสาวน้อยคนนี้ถึงได้เกลียดชังหน้าคุโรถึงขนาดนี้นักนะ?

คุโรถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย แล้วก็เงยหน้าขึ้นมามองอาจารย์ พอ

เขาได้ยินเรื่องของรุ่นพี่จิจิโคะเข้าก็สงสัยเรื่องนี้ขึ้นมาทันที...

“เออ...อาจารย์ครับ ผมมีเรื่องสงสัยเกี่ยวกับเจ็ดเรื่องพิสดารในโรงเรียนนะ ครับ”

“อะไรกัน อยู่ปากนอกนะว่าเธอไม่เชื่อนะ?” โมโนโกะรีบพูดกลางเลิกคิ้วขึ้น สูงๆ คุโรค้อยๆ สายหน้า

“เปล่าครับ...แต่ผมว่าโรงเรียนนี้มีเรื่องพิสดารมากกว่าเจ็ดเรื่องต่างหาก แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าเรื่องไหนบ้างที่ถือเป็นเจ็ดเรื่องพิสดารนะ อย่างเรื่องผู้คุมมือ- ขวานเนี่ยถือว่ามีเจ็ดเรื่องพิสดารด้วยหรือเปล่า?” คุโรแกลงยาว พวกอาจารย์มอง หนังกันไปมาเล็กน้อย แต่ในที่สุดคุณพ่อก็เริ่มอธิบาย...

“คืออย่างนั้นะคุโร...อย่างผู้คุมมือขวานหรือซัดจังนะไม่ถือเป็นเจ็ดเรื่อง พิสดารของโรงเรียน เพราะเกิดขึ้นหลังจากที่พวกอาจารย์เปิดหนังสือแปลกๆ นั้น ขึ้นมาแล้ว แต่เรื่องที่เป็นเจ็ดเรื่องพิสดารนะ มีอยู่ที่นี่ตั้งแต่แรกแล้ว อย่างเช่น...

1. ถ้าเรียนจบแล้ว เดินออกนอกประตูโรงเรียนไปไม่ถึงสิบก้าวแล้วหัน กลับมามละก็ จะถูกพาตัวไปยังมิติที่สี่

2. คุณฮานาโกะที่วนเวียนอยู่ในโรงเรียนนี้

ตอนนี้พวกเรารู้แค่สองเรื่องเท่านั้น แกมคุณฮานาโกะก็หายตัวไปแล้ว อาจจะมีอะไรที่พิสดารๆ เกิดขึ้นใหม่ก็ได้ แล้วเจ็ดเรื่องพิสดารนะ ได้ยินว่าแต่ละ เรื่องจะมีเงื่อนไขของมันอยู่

เช่นเรื่องของพิธีจบการศึกษา เงื่อนไขของมันก็คือต้องเป็นนักเรียนที่เพิ่ง เรียนจบ แล้วเดินออกไปนอกโรงเรียน และต้องหันกลับมาก่อนที่จะเดินห่างออกไป ครบสิบก้าว เรื่องพิสดารนี้จึงจะเกิดขึ้น ซึ่งก็ไม่มีใครบอกได้ว่าทำไมต้องเป็น วันรับใบประกาศ ทำไมต้องเดินสิบก้าว ไม่มีใครรู้ถึงเหตุผลของมัน...” คุณพ่อตอบ ยาวเหยียด แต่ผลสรุปก็คือเจ็ดเรื่องพิสดารที่รู้กันตอนนี้ก็มีแค่เรื่องเดียวเท่านั้น

“ฮะ! แต่ว่า เขาเล่ากันว่าถ้ารู้เจ็ดเรื่องพิสดารครบทั้งเจ็ดเรื่องแล้วจะมีอัน เป็นไปหรือไม่ก็เพราะหิ่วยุไมไ่หรือคะ?” ริกะโพล่งขึ้นมาด้วยความสนใจ

“อืม...พ่อเองก็ได้ยินมาอย่างนั้น เอาเถอะ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็รีบเลิกคุย

เรื่องนี้กันดีกว่า น่ากลัวจะตาย” คุณพ่อรีบตัดบท

ทุกคนนั่งคุยกันอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพากันไปกินข้าว เหลือเพียงซาจิ คุโร และ มิทซึเกะนั้นที่ยังคงอยู่ในห้อง ซาจินั่งเฝ้าคางให้แมวไปเรื่อยๆ ทำทางเหม่อลอย ตาคล้าๆ นั่นดูคล้ายจะอดนอนทั้งๆ ที่ซาจิเองก็นอนขี้เซาไม่แพ้โซโต้เหมือนกัน คุโร นั่งนิ่งคิดอะไรบางอย่างอยู่นาน ในที่สุดเขาก็เอ่ยถามขึ้นมา

“อาจารย์ซาจิครับ ตอนที่หนังสือคำสาปเล่มนั้นหายไปหาที่วียังครับ?” คุโร พูดถึงหนังสือที่พวกอาจารย์เป็นคนเจอและอ่านมันจนได้พลังมา แต่กลับต้องติด อยู่ที่นี่ เขากำลังสงสัยอะไรบางอย่างเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสถานที่แห่งนี้ กับหนังสือปริศนาเล่มนั้น

“อืม...ช่วยกันหาจนทั่วโรงเรียนเลยละ แต่ก็ไม่เจอ เลยคิดว่าอาจจะสลาย หายไปแล้วก็ได้” ซาจิตอบเนือๆ ทว่าก็รู้สึกแปลกใจนิดหน่อย ที่อยู่ๆ คุโรก็ถาม เรื่องนี้ขึ้นมา

“แต่ผมไม่คิดอย่างนั้น” คุโรรีบแย้ง “ในหนังสือเล่มนั้นยังมีพลังอีกอย่างที่ยังไม่มีใครได้ไปนั้นา เมื่อน้ำที่ยังไม่สำเร็จ มันก็ไม่น่าจะสลายไปหรอกครับ”

ซาจิถอนหายใจเบาๆ แล้วเหลือบตาขึ้นมามองเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าอย่างจริงจัง

“นั่นเธอคิดว่ามันอยู่ที่ไหนล่ะ?”

“ก็สถานที่ที่มีเจ็ดเรื่องพิสดารนะสิครับ อย่างในห้องน้ำที่คุณฮานาโกะ เคยอยู่ หรือในมิติที่สี่ที่วานัน...”

คุโรพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น มิติที่ 4 ที่เข้าไปแล้วจะไม่ได้กลับออกมา บางทีสิ่งของที่พวกเขาต้องการอาจจะอยู่ในนั้น ในสถานที่ที่เกิดเจ็ดเรื่องพิสดาร ซาจิที่รับฟังอยู่ครุ่นคิดอยู่เพียงครู่หนึ่งแล้วเกิดนึกขึ้นได้ว่ามันมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน

“ก็เป็นไปได้นะ” ซาจิเงยหน้าขึ้นมามองอย่างสนใจแล้วพึมพำเบาๆ พวกเขาคิดว่าอย่างน้อยถ้าหาหนังสือเล่มนั้นเจอ บางทีอาจจะพอมิทางแก้คำสาป เพื่อที่จะให้พวกเขาออกไปจากที่นี่ได้ก็เป็นได้ ที่ซาจิคิดไว้ก็คือ พลัง 5 แบบ มีคนได้

ไปแล้ว 4 แบบก็คือพวกเขาทั้ง 4 คน บางทีถ้าให้ใครสักคนอ่านคาถาในหนังสือเล่มนั้นอีก พลังแบบที่ 5 ที่ใช้ผนึกพวกวิญญาณอาจจะปรากฏออกมาก็ได้

“ผมจะเริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับเจ็ดเรื่องพิสดารที่ว่ำนั้นเดี๋ยวนี้เลย!!” ครูโพลุดอย่างตื่นเต้น ทำให้ซาจิพลอยตื่นเต้นไปด้วยนิดๆ

ถ้าหนังสือเล่มนั้นเจอ พวกเราทุกคนอาจจะได้ออกไปจากที่นี่ก็ได้
ซาจิคาดหวังด้วยความดีใจ ขณะเดียวกันคุโรก็ลุกขึ้นแล้วเดินอย่างเร่งรีบออกไปจากห้องทันทีโดยมีมิทซึรุที่ยังงงๆ เดินตามไป ไข่แล้ว หนังสือเล่มนั้นอาจจะอยู่ในห้องหรือในสถานที่ที่เกิดปรากฏการณ์พิสดารขึ้นก็ได้...

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงอาจทำให้พวกอาจารย์แก้คำสาปแล้วสามารถออกไปจากที่นี่ได้ก็เป็นได้

คุโรเร่งฝีเท้าต่อไปโดยไม่รู้เลยว่ายังมีบางคนที่มีความคิดคล้ายคลึงกับเขา ทว่าจุดประสงค์นั้นแตกต่างกันเหลือเกิน เรื่องพิสดารในโรงเรียน กับหนังสือคำสาปที่แปลกประหลาด ชะตากรรมของพวกอาจารย์ การเคลื่อนไหวของคนบางกลุ่มในคุโรสึกิ ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังคดเคี้ยวเกี่ยวพันเข้าด้วยกันอย่างเงิบๆ ทว่าจุดประสงค์ของทุกคนกลับแตกต่างกัน...

และจุดประสงค์นั้นเองที่อาจจะทำให้เกิดการต่อสู้ระหว่างมนุษย์ด้วยกันขึ้น

ตอนที่ 3

บ่อกรก

ช่วงบ่ายแก่ๆ ผ่านมาหลายวันแล้วนับจากวันปิดภาคเรียนวันแรก คุณพ่อซากากิกำลังก้าวเท้าเดินลึกเข้าไปในป่าหลังโรงเรียน ซึ่งเป็นพื้นที่ของโรงเรียนเช่นกัน แต่กลับถูกปล่อยทิ้งไว้เฉยๆ ไม่ได้มีสิ่งก่อสร้างอะไร...ชุดบาทหลวงสีขาวที่ใส่อยู่มอมแมมไปหมด เพราะหกเลอะไปถึงสองครั้ง ซึ่งนั่นคงจะไม่ใช่ว่าความผิดของป่า

คุณพ่อเซ็ดเหงื่อกับแขนเสื้อที่ขาวสะอาด แล้วเงยหน้าขึ้นมองดวงอาทิตย์ที่ทอดตัวในแนวเฉียงอย่างเชื่องช้า น่าจะเข้าช่วงบ่าย 3 บ่าย 4 แล้ว เขาคูยกับนักเรียนคนหนึ่ง แล้วเห็นว่าหลังจากผัดผ้อนกับพวกนักเรียนมาหลายรุ่น น่าจะสร้างโรงยิมขึ้นเสียที และที่ว่างตรงป่าด้านหลังนี้แหละที่เหมาะสม แม้ตอนนี้จะยังไม่มีทุนทรัพย์ แต่ที่เป็นปัญหาอยู่ตอนนี้ เห็นจะเป็นเรื่องที่เขา กำลังหลงทางมากกว่า

“หลงทางซะแล้ว...” คุณพ่อบ่นพึมพำกับตัวเองแล้วก็เดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัวตัวเองกำลังเดินไปคนละทิศกับโรงเรียน...

“เฮ้! ไม่มีใครเห็นคุณพ่อเลยหรือ จะหาโม่งอยู่แล้วนะ?” คามิมูระพูดขึ้น หลังจากเดินหุดหิดตุ่นง่านวนไปมา และเข้าไปในห้องของโมโนโกะ ปกติเวลา 5 โมงคุณพ่อซากากิจะต้องไปทำพิธีมิสซาในโบสถ์เล็กๆ ข้างโรงเรียน ที่

เจ้าของโรงเรียนคนแรกสร้างเอาไว้ คนแถวนี้ที่เป็นชาวคริสต์มักจะมาเข้าโบสถ์ในช่วงเวลานั้นพอดี

“ไม่รู้สิ...เห็นครั้งสุดท้ายก็ตอนกินข้าวเที่ยงนะแหละ” โมโนโกะตอบแล้วเช็กจำนวนยาต่อ คามิมูระถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย แล้วทำท่าจะเดินออกจากห้อง

“คงไปเดินเล่นละมั้ง เอาน่าๆ เดี่ยวหาโหม่งปั๊บก็กลับมาเองแหละ” โมโนโกะพูดไล่หลังคามิมูระที่เดินออกมาจากห้อง ก่อนที่ประตูห้องจะปิดลง คามิมูระเดินไปทางห้องประชุม บังเอิญสวนกับไซโตที่กำลังจะเดินกลับห้องพอดี

“มีอะไรหรือเซ ยังหาคุณพ่อไม่เจออีกหรือ?” ไซโตพูดด้วยความแปลกใจเพื่อนร่วมใหญ่ของเขารีบพยักหน้ารับทันที

“อืม...ฉันก็ว่าค้นหาทั่วแล้วนะ ในตึกเรียนก็หาแล้วด้วย” เขาอธิบายพลางครุ่นคิด ไซโตมองไปรอบๆ สถานที่ในโรงเรียนที่คิดว่าคุณพ่อจะไป เขาเหม่อมองเข้าไปทางป่าหลังโรงเรียน ไปไม่สี่เหลี่ยมซุ่มซ่อนทับกันเป็นระยะ ดูลึกลับชอบกล

“...นายหาที่ป่าหลังโรงเรียนรึยัง?”

“เออ! ยังเลย” คามิมูระตอบกลับเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ “แล้วคุณพ่อเขาจะเข้าไปทำอะไรในนั้นล่ะ ปกติไม่เคยเข้าไปเลยนี่?” คามิมูระพูดเป็นเชิงแย้ง ไซโตมองหน้าคามิมูระพลางขมวดคิ้วในข้อสงสัยนั้น แล้วขยับแว่นเล็กน้อยพอเป็นพิธี

“คุณพ่ออาจจะมีเหตุผลที่จะทำเรื่องที่คาดไม่ถึงถึงเสมอแหละ อาจจะเห็นว่าร่มรื่นดีเลยเข้าไปนอนเล่นมั้ง?”

คุณพ่อเขาไม่เหมือนแกละว้าย! จะได้ดั้นด้นเข้าป่าเพื่อไปนอนนะ...คามิมูระกระแฉะกระแฉะไซโตในใจด้วยความหมั่นไส้ ไซโตได้แต่ยิ้มแหยๆ เพราะเห็นสีหน้าเพื่อนก็พอจะรู้ว่าคิดอะไรอยู่ เขาทำท่าจะเดินไปหลังตึกนอนโดยหวังจะเข้าไปหาคุณพ่อซากากิ...แต่พอได้ยินเสียงผีเท้าก้าวหนักๆ มาจากทางตึกเรียนจึงหันกลับไปดูด้วยความสงสัย

ใจเดะนั้นเองที่วิ่งเข้ามาหาพวกเขาทั้งสองด้วยท่าที่ร่อนรน ที่ปากยังคาบบุหรี่ที่เหลือนครึ่งมวนค้างอยู่ เขาเองก็หาคุณพ่อซากากิอยู่แต่ไม่เจอเช่นกัน พอ

ได้ยินว่าคามิมูระตามหาคุณพ่ออยู่เหมือนกัน จึงรีบเข้ามารวมกลุ่มด้วย

“อาจารย์ครับ ผมไปด้วย” เขาพูดสั้นๆ แล้วยื่นล้วงกระเป๋ากลางถอนหายใจอย่างเหนื่อยหอบ คามิมูระเหลือบมองโจตะที่ยืนสูบบุหรี่หน้าตาเฉยแล้วก็ต้องเอามือกุมขมับ

“โจตะ นี่มันในโรงเรียนนะ จะสูบก้อย่าให้มันประเจิดประเจ้อ่นักสิวะ” คามิมูระบ่นอุบ ทว่าไซโต้กลับรีบเอามือมาบังปากคามิมูระไว้ทำนองให้หยุดพูด แล้วเดินเข้าไปหาโจตะ ก่อนจะหยิบบุหรี่มวนนั้นออกจากปากของโจตะด้วยความรวดเร็ว โดยไม่ได้พูดอะไร เขาถือบุหรี่ไว้ในมือแล้วมองหน้าโจตะนิ่ง บรรยายกาศรอบข้างดูเงียบสงัดลงไปชั่วขณะหนึ่ง...

โจตะถลึงตามองไซโต้ด้วยความโมโหระคนตกใจแต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร เขาทำเป็นไม่สนใจแล้วหยิบบุหรี่มวนใหม่ขึ้นมาจุดสูบต่อหน้าตาเฉย ไซโต้หัวเราะในลำคอแล้วยกบุหรี่ในมือที่ยึดจากโจตะเอามาคาบไว้ในปากสูบต่อหน้าตาเฉยเช่นเดียวกัน

จะชอบหรือสูบกับอกกันดี? ก็ได้แหละว่า กวนโอ๊ยซะมด...โจตะคิดอย่างหงุดหงิด พลางส่ายหน้าเล็กน้อย

ทั้งสามคนพากันเดินเข้าไปในป่าหลังโรงเรียน ถ้าคุณพ่อเข้าไปในป่าคนเดียวก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเลยที่จะหลงทางอยู่นั่น ไซว่าเส้นทางในป่าจะคดเคี้ยวเลี้ยวลดหรือเป็นป่าหนาที่บออะไร เพียงแต่คุณพ่อซากากิเองเป็นคนที่หลงทางง่ายเป็นทุนเดิมอยู่แล้วต่างหาก

ห้องสมุดโรงเรียนเอกชนคุโรสึกิ 17.20 น.

คุโรกับมิตซึรุกำลังหมกมุ่นอยู่กับการค้นหาข้อมูลภายในห้องสมุดอันโอโถงหลายวันแล้วที่พวกเขาเข้ามาหาเบาะแสของเจ็ดเรื่องพิสดารในโรงเรียน คุโรกำลังเปิดหนังสือรุ่นของรุ่นพี่รุ่นแรกๆ ดูกลับไปกลับมา ส่วนมิตซึรุกำลังพยายามหาหนังสือที่ดูแปลกปลอมออกจากชั้นวางหนังสือเก่าๆ แม้จะไม่มีเล่มไหนที่ดูคล้ายหนังสือเล่มที่อาจารย์พูดถึงเลยก็ตาม

“เฮ้อ...คุโร นี่นายคิดว่าจะมีใครเขียนเจ็ดเรื่องพิสดารลงในหนังสือรุ่นรึไง?” มิทซึรุบ่นๆ อย่างท้อใจแต่ก็ยังตั้งหน้าตั้งตาหาต่อไป คุโรทำคางกับโต๊ะแล้วอ่านข้อความอ่าลาในหนังสือรุ่นแบบผ่านๆ

“เอานะ มันต้องมีคนหลุดปากสักคนแหละ” คุโรพูดเนือยๆ แบบเบื่อหน่ายหมดไฟ พลางไล่สายตาไปตามตัวอักษรในหนังสือรุ่น

สวัสดิ์ คณะผู้บริหาร คณะอาจารย์ และเหล่าเพื่อนนักเรียนที่รักทุกคน...

แม้ว่าโรงเรียนเอกชนคุโรสึกินี้จะเพิ่งเปิดได้ไม่นาน และมีจำนวนนักเรียนน้อยนิด...แต่ก็อบอุ่น การได้มาอยู่ในคุโรสึกิทำให้เราได้มีความทรงจำใหม่ๆ มากมาย การเข้าค่ายที่สนุกสนานในแต่ละปี หรือว่าการไปทัศนศึกษานั่นก็เป็นความประทับใจที่ลืมไม่ลงเลยทีเดียว

การอยู่ที่นี่ทำให้เราได้เพื่อนใหม่มากมายจนกระทั่งกลายเป็นเพื่อนเก่าเมื่อเราจะจบจากที่นี่ไปแล้วก็เริ่มหวนนึกถึงความทรงจำช่วงที่ทำอาหารกินกันในโรงเรียน หรือว่าช่วงทดสอบความกล้าในโรงเรียนที่ให้ไปตะโกนเรียกคุณฮานาโกะที่อยู่ในห้องน้ำ และให้ลงนับชั้นบันไดในตอนกลางคืนที่ตึกเรียน...

คุโรเบิกตาโตด้วยความตกใจ เขาลุกยืนขึ้นแล้วร้องเรียกมิทซึรุทันที

“เฮ้ย! มิทซึรุ เจออีกเรื่องแล้วเนี่ย!!” คุโรพูดเสียงดังกลางห้องสมุดที่มีแค่เขากับมิทซึรุเท่านั้น มิทซึรุวางมือจากกองหนังสือแล้วลุกมาอยู่ที่คุโรนั่งอยู่ เขาเอียงคอคลองอ่านเนื้อหาบางส่วนที่รุ่นพี่รุ่นแรกๆ นั้นเขียนไว้

“นับชั้นบันไดที่ตึกเรียน อ๊ะ! ต้องตอนกลางคืนด้วยสินะ นี่นะหรือ?” มิทซึรุทวนคำอย่างสงสัย การนับชั้นบันไดในตอนกลางคืนนี้ เขาเคยได้ยินเรื่องทำนองนี้มาจากหลายๆ โรงเรียนแล้ว เป็นเรื่องประเภทที่ว่าหากไปนับชั้นบันไดที่บันไดแห่งหนึ่งซึ่งก็แล้วแต่โรงเรียนนั้นว่าจะเป็นบันไดตรงไหน เมื่อนับแล้วจะพบว่านับตอนเดินขึ้นกับนับตอนเดินลงจะไม่เท่ากัน เช่น นับตอนเดินขึ้นได้ 12 ชั้น แต่พอนับ

ตอนเดินลงกลับได้ 13 ชั้น เป็นต้น

มิทซึรุนึกคิดไปครู่หนึ่งเจ็ดเรื่องพิสดารเรื่องแรกที่พวกเขาพบออกจะดูธรรมดาไปหน่อย...ตอนแรกเขาคิดว่าเจ็ดเรื่องพิสดารของคุโรสึกิน่าจะแปลกประหลาดกว่านี้แท้ๆ

“อืม...ที่จริงฉันก็เจอสมุดแปลกๆ เหมือนกัน” มิทซึรุเดินไปหยิบสมุดเก่าๆ ที่เก่าจนหน้ากระดาษเหลืองกรอบ และมีราขึ้นเป็นจุดดำๆ มาจากกองหนังสือที่เขาแยกออกมาจากชั้นวาง แล้วยื่นมันให้คุโร คุโรจึงรีบเปิดดูข้างในทันที จนหน้ากระดาษเกือบฉีกขาดเพราะแรงเปิด เขาขมวดคิ้วด้วยความสงสัยแล้วเงยหน้าขึ้นเพ่งมองหน้ามิทซึรุ ในสมุดเล่มบางๆ นั้นเขียนคำสั้นๆ ไว้เพียงคำเดียวด้วยเลือดที่แห้งกรัง จนกลายเป็นสีน้ำตาลออกแดงจนเกือบดำ

คุโรจ้องหน้ามิทซึรุ ก่อนจะอ่านคำที่เขียนไว้ในสมุดนั้น...

“บ่อกรด?”

ไซโต้ยังคงตามหาคุณพ่อซากากิต่อไป เขาย่ำเท้าเข้าไปในป่าพลางมองหา โดยแยกกันหากับคามิมูระและโจดะ เพื่อว่าจะเจอได้เร็วขึ้น ฟ้าเริ่มอ่อนแสงลงทุกทีแล้ว ในป่านี้พวกเขาไม่เคยได้เข้ามาสำรวจเลยไม่ว่าจะมีอะไรบ้าง หากพ้ามืดแล้ว...ที่นี้อาจจะมีอะไรที่คาดไม่ถึงก็ได้

“คุณพ่ออาจกระอยู่แถวนี้หรือเปล่าครับ!” ไซโต้ที่เดินวนไปมาใช้มือบ้องปากแล้วตะโกนเรียกเสียงดังลั่น

“อยู่ครับ!!” เสียงตะโกนตอบกลับมาจากทางด้านหลังของไซโต้ ทำเอาเขาสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ

พอหันกลับไปดูก็เจอคนที่เขากำลังหาอยู่ คุณพ่อซากากินั่งทรุดอยู่บนพื้นหญ้าแบบหมดเรี่ยวหมดแรง เนื้อตัวมอมแมมไปหมด ไซโต้รีบรุดเข้าไปดูทันที คุณพ่อนั่งกุมข้อเท้าของตัวเองอยู่ ดูเหมือนจะหกล้มแล้วขาไปโดนกิ่งไม้ใหญ่ที่หักมากองอยู่บนพื้นพอดี เนื้อตรงข้อเท้าเลยถูกส่วนแหลมของไม้แทงจนฉีกเป็นแผลใหญ่ เลือดไหลออกมาเยอะพอควร แต่คุณพ่อก็ยังยิ้มได้อยู่

“ให้ตายเถอะ คลาดสายตาแค่ครั้งวันก็กลายเป็นแบบนี้ซะแล้ว ทำไมเข้ามาในที่แบบนี้คนเดียวล่ะครับ?” ไช้ได้บ่นอุบอุบ

“อะ...ขอโทษนะ พอดีพอคิดจะสร้างโรงยิม เลยว่าจะเข้ามาดูที่สักหน่อย” คุณพ่ออธิบาย แล้วมองไช้ด้วยความแปลกใจ ไช้ได้ย่องตัวคุกเข่าลง แล้วเอามือสองข้างไพล่ไปข้างหลัง

“ขึ้นมาสิครับ ผมจะแบกไป...” ไช้ได้พูดแล้วเหลือบตาไปมองคู่สนทนา

“โอ๊ะ! ไม่ไหวหรอก เขาเธอไม่ค่อยดีนี้น้ำอัสสิ?” คุณพ่อรีบปฏิเสธ เมื่อช่วงเปิดเทอมปีที่แล้วเกิดเรื่องที่ขัดแย้งเข้ามาก่อความวุ่นวายในโรงเรียนนี้ จนไช้ได้ถูกกระสุนปืนฝังเข้าที่หัวเข้าพอดี เป็นเหตุให้ขาของเขามีขีดจำกัดในการใช้งานพอสมควร

“ไม่เป็นไรครับ รีบขึ้นมาเถอะ ถ้าผมไม่ไหวเดี๋ยวค่อยนั่งพักก็ได้” ไช้ได้รีบเง้า ในที่สุดคุณพ่อจึงยอมทำตามแต่โดยดี...ไช้ได้แบกคุณพ่อเดินกลับออกมาตามทางเดิมที่เขาทำเครื่องหมายไว้ด้วยปากกาเมจิก ที่กลับออกไปเอามาหลังจากเข้ามาหาคุณพ่อได้แป๊บนี้ เพื่อกันไม่ให้ตัวเองหลงไปด้วย

เขาเหลือบมองดูข้อเท้าของคุณพ่อซากากิ เลือดของคุณพ่อไหลออกมาเลอะมือเขาที่ใช้แบกคุณพ่ออยู่ พอดูใกล้ๆ แล้วแผลนั้นก็เหวอะเหวไม่ใช้เล่นเหมือนกัน เขาเองก็รู้ว่าคุณพอกำลังฝืนอึดอยู่ เพื่อที่เขาจะได้ไม่เป็นห่วงมาก...

“โอ๊ะ!” ไช้ได้อุทานดังลั่น เขาเริ่มเข้าอ่อนแล้วทรุดลงไปเล็กน้อย “ขอโทษที่ครับ ผมขอพักหน่อย”

คุณพ่อรีบหันซ้ายหันขวามองหาที่พักทันที และชี้มือไปทางขวามือผ่านต้นไม้ใหญ่ไป 4-5 ต้น ซึ่งมีบ่อน้ำขนาดใหญ่อยู่ แม้ไช้จะได้จะนึกสงสัยที่มีบ่อน้ำอยู่ในที่แบบนี้ แต่เพราะเดินตามหาคุณพ่อมาเป็นชั่วโมงประกอบกับต้องมาแบกน้ำหนักของคุณพ่อเอาไว้อีก ทำให้เขาเริ่มปวดเข่าจนขาสั่นระริก ไช้ได้จึงรีบตรงดิ่งไปที่บ่อน้ำนั้นโดยไม่คิดอะไร เขาวางร่างของคุณพ่อลงที่ข้างบ่อ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ กัน

“เฮ้อ...แะแะสะ ชักจะแก่งเลื่อยๆ แล้วละมังเรา?” ไช้ได้บ่นอุบเป็นเชิงล้อเล่น เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าที่เขาเดินนานๆ ไม่ได้นี่ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับอายุสักหน่อย

“พูดแบบนี้ได้ไง กระทบทพ่อด้วยนะเนี่ย” คุณพ่อรีบพูดขัดขึ้นมาทันที ไช้ได้หัวเราะร่วน ลืมไปว่าคุณพ่อเองก็อายุมากกว่าอีกฝ่ายเกือบสิบปี เขาหัวเราะแล้วถอนหายใจบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยอยู่ครู่หนึ่ง

คุณพ่อซากากิจเยหนามองแมกไม้ ท้องฟ้าเริ่มสลัวๆ แล้ว พระจันทร์เองก็เริ่มโผล่หน้าออกมาให้เห็นเป็นเงาสีขาวจางๆ เช่นกัน เขายังคิดถึงเรื่องที่จะสร้างโรงยิมอยู่ ปีที่แล้วมีค่าใช้จ่ายที่ใช้ไปในการซ่อมโรงเรียนมากพอๆ เพราะเรื่องของซัดจังที่ทำให้โรงเรียนเสียหายหลายจุด แล้วยังต้องใช้เงินไปเป็นจำนวนมากในการปิดข่าวอีกด้วย ทำให้คุณพ่อเป็นหนี้อยู่เยอะทีเดียว คงจะต้องรออีกหน่อยสำหรับเรื่องเงินที่จะนำมาสร้างโรงยิมนี้

“เฮ้! ไปกันเถอะ” คุณพ่อพูดแล้วเอามือยันขอบบ่อน้ำเพื่อจะลุกขึ้น ไช้ได้จึงรีบเข้ามาหวังจะแบกคุณพ่อขึ้นหลังเหมือนเดิมอีกครั้ง แต่คุณพ่อกลับปฏิเสธ

“ไม่เป็นไรๆ เธอแบกพ่อไม่ไหวหรอก เขาเป็นว่าช่วยพยุงพ่อหน่อยก็แล้วกัน” คุณพ่อพูดยิ้มๆ แล้วนั่งลงที่ขอบบ่อน้ำเพื่อพักเพียงครู่หนึ่ง

“ก็ได้ครับ” ไช้ได้ตอบรับสั้นๆ แล้วหันไปมองด้านที่เป็นทางออก ช่วง 6 โมงครึ่ง ไฟเริ่มมีดกเริ่มลงอีกแล้ว แต่ยังมองเห็นสภาพรอบข้างอยู่ เขารู้สึกไม่ค่อยสบายใจอย่างไรชอบกล และคิดว่าน่าจะเร่งฝีเท้าออกไปจากที่นี่ได้แล้ว แต่ในจังหวะที่เขาหันกลับมาเพื่อจะคุยกับคุณพ่อนั่นเอง เขาก็ต้องเบิกตาโพลงผ่านกรอบแว่นด้วยความตกใจ

“อือ...อือ!!!” คุณพ่อร้องในลำคออย่างร้อนรน เพราะอยู่ดีๆ ก็มีมือผอมแห้งสีน้ำตาลไหม้หลายสิบมือยืดยาวขึ้นมาจากบ่อน้ำ แล้วคว้าตัวเขาไว้แน่น มีมือข้างหนึ่งจากบ่อน้ำที่ยื่นมาปิดปากของคุณพ่อเอาไว้

“คุณพ่อกิระ!!!” ไช้ได้สร้างดาบน้ำขึ้นมาอย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่ทัน...คุณพ่อซากากิจถูกดึงจนหายหลังตกลงไปในบ่อที่มีดมิดนั้นเสียแล้ว ไช้ได้รับมองลงไปในบ่อน้ำนั้นแต่ก็ไม่เห็นอะไรเลย ภายในนั้นมีดสนิทและยังไม่ได้ยินเสียงอะไรตกลงไปในน้ำอีกด้วย เขายืนเกาะขอบบ่อด้วยความตกตะลึง อะไรวางอย่างดึงคุณพ่อซากากิจลงไปในบ่อซะแล้ว

“คุณพ่ออาทิจะ! คุณพ่อ!”

ไซโต้ตะโกนลงไปใบบ่อน้ำด้วยความร้อนรน แต่มีเพียงเสียงของตัวเขาเองเท่านั้นที่สะท้อนกลับมา...

ตอนที่ 4

สูญเสีย

“อ๊อ!” คุณพ่อซากากิใช้มือแตะแผลบริเวณศีรษะของตัวเอง เลือดซึมไหลออกมาเพียงเล็กน้อยพอแลบๆ เขาค่อยๆ ยันตัวเองขึ้นมาท่ามกลางความมืดสลัว โดยที่มองแทบไม่เห็นสภาพรอบๆ ตัวเลย

คุณพ่อเริ่มสงสัยเมื่อเท้าและมือสัมผัสได้แต่พื้นผิวที่แห้งสนิท ทั้งๆ ที่มันควรจะมีความชื้นอยู่ให้สัมผัสกับที่เป็นบ่อน้ำ แต่ก็ไม่มี...นี่เขาอยู่ในบ่อน้ำจริงๆ รีเบล่า นะ คุณพ่อคิดอย่างเป็นกังวล ซากิเจ็บ หัวก็เจ็บจนมึนไปหมด แสงจากด้านบน อ่อนกำลังลงพอควร หากเวลาล่วงไปอีกหน่อยในนี้คงมืดสนิทแน่ พอนึกแบบนั้น แล้วก็กลับรู้สึกกลัวจนขนลุก

ฉับพลัน ท่ามกลางความมืดมิดนั้นก็มีความเคลื่อนไหวของใครบางคนที่กำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้คุณพ่อมากขึ้นเรื่อยๆ คุณพ่อตกใจจนสะดุ้งแล้วถอยไปจนชิดกับผนังบ่อ...

“คะ...ใครนะ!?” คุณพ่อตะโกนถามออกไป แต่บุคคลในความมืดนั้นไม่ตอบ เมื่อสายตาเริ่มชินกับความมืดจึงเห็นว่าเป็นเงาคนประมาณห้าคน แต่ไม่รู้ว่าเป็นชายหรือหญิง คุณพ่อเองก็มองเห็นไม่ชัดแต่เห็นได้ว่าเงาร่างๆ เหล่านั้น เคลื่อนไหวโซเซไปมา แล้วค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้เขาขึ้นเรื่อยๆ

หนึ่งในนั้นอยู่ๆ ก็ก้าวเท้าเร็วขึ้นมาทันควัน แล้วเข้าจับตัวคุณพ่อไว้ก่อนจะ

เริ่มกัดเนื้อบริเวณลำคอของคุณพ่อจนเขาร้องลั่น เลือดเริ่มไหลรินออกมาจากแผลนั้น คุณพ่อตื่นพราดด้วยความตกใจ ทว่าบุคคลลึกลับที่เหลืกลับเข้ามาช่วยกันจับตัวเขาเอาไว้จนหนีไปไหนไม่ได้

“ปล่อยนะ! พวกคุณเป็นใครนะ?” คุณพ่อตะโกนลั่นแล้วผลักคนคนนั้นออกเต็มแรง กลิ่นเหม็นเหมือนเนื้อไหม้ลอยเข้าจมูกจนแทบสำลัก เขากุมคอตัวเองไว้แน่นพลางไอโซลก ในขณะที่เลือดยังไหลออกมาไม่หยุด น่าแปลก...ทั้งๆ ที่มองเห็นเป็นรูปร่างของคน แต่พอเข้ามาใกล้ขนาดนี้ก็น่าจะมองเห็นรายละเอียดชัดขึ้น อย่างเช่นสีผิวหรือโครงหน้าตา แต่ที่คุณพ่อเห็นในระยะประชิดนี้ก็ยังคงเป็นเงาดำๆ เหมือนเดิม คุณพ่อเองเริ่มคิดด้วยความตระหนก เมื่อนึกถึงเรื่องที่ตัวเองเป็นคนเดียวที่ปกติจะมองไม่เห็นวิญญาณ

หรือว่า...เงาดำพวกนี้คือ...

จากนั้นเงาดำทั้งห้าก็เข้ามาล้อมคุณพ่อล้มลงไปเพราะขาที่ยังเจ็บอยู่ แล้วเริ่มกัดกินเนื้อจากแขนขาของเขาทันที คุณพ่อร้องลั่นมองอะไรก็ไม่ค่อยเห็น รู้แต่ว่าตัวเองกำลังจะถูกกัดกิน เขาดิ้นรนเพื่อหลีกหนีด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีอยู่ ทั้งมือทั้งเท้าก็พยายามบิดปายออกไป แต่กลับไม่มีผลอะไรต่อบุคคลลึกลับเหล่านั้นเลย

“ไม่! ช่วยด้วย! อัทสึซึ! อัทสึซึ!” คุณพ่อตะโกนโวยวายเพราะความกลัว ในขณะที่เนื้อที่เขาถูกฉีกออกอีกครั้งหนึ่ง...

“คุณพ่ออาภิระ!!!” เสียงของไซโต้ดังมาจากด้านบน คุณพ่อและพวกที่อยู่รอบๆรีบเงยหน้าขึ้นไปดู จึงได้เห็นไซโต้ที่โดดลงมาโดยที่มีดสั้นที่สร้างจากน้ำเข้ากับผนังบ่อที่ขรุขระเพื่อลดแรงกระแทก แล้วตกลงมาที่พื้นอีกด้านหนึ่งของบ่อน้ำ แม้จะพยายามลดแรงกระแทกแล้ว แต่ก็ตกลงมาแรงพอสมควร

เขารีบลุกขึ้นแล้วสร้างน้ำขึ้นมาเป็นลูกกลมๆ ที่ส่องสว่าง 3-4 ลูก กระจายไว้รอบๆ รวากับคอมไฟ ก่อนจะเปลี่ยนมีดให้กลายเป็นดาบใสเล่มยาว...

พอแสงสว่างกระจ่างขึ้นจึงได้เห็นพวกคนที่ล้อมรอบตัวคุณพ่อบอกว่าคุณพ่อถูกแทง 5 คนที่ล้อมรอบตัวคุณพ่ออยู่มีรูปร่างที่ผอมแห้งและผิวดำไป แขนขา

ยาวกว่าคนปกติเล็กน้อย ผิวหนังไหม้เกรียมเป็นสีออกน้ำตาลและยับย่นเป็นพังผืด ดูคล้ายถูกน้ำกรดกัดเซาะ พวกมันกำลังกัดกินร่างคุณพ่อซากากิอยู่ ไชโด้เห็นเข้า ก็โกรธจนเลือดขึ้นหน้าทันที เขาวิ่งเข้าไปเหยียดเท้าเตะพวกนั้นจนกระเด็นไปคนละทิศคนละทาง

“พวกแก!!!” ไชโด้ตะคอกดั่งลั่นด้วยความโมโห ส่วนคุณพ่อซากากิมองไปรอบตัวอย่างงงๆ เพราะพอเกิดแสงสว่างจ้าขึ้นมาเขาก็มองไม่เห็นใครเลยนอกจาก ไชโด้...เงาดำๆ 4 - 5 เงาเมื่อครู่ก็หายไปหมด

“เฮ้อ...อะ...อัทสึชิ...” คุณพ่อลองส่งเสียงเรียกเบาๆ ไชโด้ไม่ได้หันกลับมา แต่เขายืนเฝ้าตัวบังคุณพ่อไว้ แล้วประจันหน้ากับพวกผีเหล่านั้นแทน

“อยู่ตรงนั้นะครับคุณพ่อ” ไชโด้พูดระหว่างที่มองดูพวกผีร้ายทั้ง 5 คนที่ค่อยๆ ลุกขึ้นแล้วเดินโซเซเข้าหาเขา ดูราวกับซอมบี้...ซอมบี้ที่ตัวดูเลอะๆ เนื้อเป็นพังผืด ริมฝีปากที่หลุดล่อนออกมา เผยให้เห็นซี่ฟันที่เรียงอยู่ในปาก ฟันสีเข้มนเหล่านั้นยังเคี้ยวเนื้อของคุณพ่อซากากิอยู่อีกด้วย

สายตาที่มองผ่านเลนส์แว่นของไชโด้เปลี่ยนไปทันที เขามองพวกวิญญาณเบี่ยงหน้าด้วยสายตาที่ดูสงบนิ่ง แต่กลับมีไฟของความโกรธแค้นอยู่ในแววตานั้น ไชโด้ถือดาบในมืออย่างมั่นคงก่อนจะถีบตัวพุ่งเข้าใส่ผีร้ายตนหนึ่ง

ดาบใสๆ ฟันร่างของผีตนหนึ่งขาดไปครึ่งตัว ไชโด้เงื้อมดาบขึ้นสูงทันที ก่อนจะวาดดาบลงมาผ่ากลางกระหม่อมของผีอีกตนหนึ่ง ร่างของพวกมันมีน้ำสีขาวไหลทะลักออกมาแทนเลือด ดูราวกับเป็นร่างที่บรรจุน้ำเหล่านั้นไว้มากกว่าที่จะเป็นร่างที่ประกอบขึ้นมาเป็นสิ่งมีชีวิต...น้ำสีขาวไหลออกมารดซาทางเกงของไชโด้ ที่ไม่นึกจะสนใจ ในขณะที่เขาหันไปฟันผีอีกสองตน แล้วเหยียดดาบตัดคอผีตนสุดท้าย ทั้งหมดถูกจัดการด้วยความรวดเร็ว

เพียงครู่เดียวเขาก็รู้สึกสับสนร้อนที่ขาจนแทบทนไม่ได้เลยก็ลงไปดูที่ขาของตัวเอง...แล้วพบว่าน้ำสีขาวที่หลังไหลออกมาจากร่างของผีพวกนั้นกำลังกัดกัดซาทางเกงจนเป็นรูโหว่ขนาดใหญ่ และมันกำลังกัดซาของเขาคงเนื้อแดงโผล่ออกมาจากผิวหนังชั้นนอกด้วยเช่นกัน

น้ำกรด!!

ในตอนนั้นเอง ผีอีกห้าตนก็ยื่นมือตะเกียกตะกายขึ้นมาจากพื้นบ่อ ขึ้นมายืนจังก้ามองไซโตอย่างโกรธแค้น ไซโตได้กดฟันกรอดแล้วจึงฟันผีเหล่านั้นขาดเป็นท่อนๆ กรดที่อยู่ในตัวของมันไหลทะลักออกมาจนองพื้นบ่อเต็มไปหมด พอผีทั้งห้าตนนั้นหายไป ก็มีผีอีกห้าตนได้ขึ้นมาจากพื้นอีกเรื่อยๆ เป็นเช่นนี้หลายครั้ง

แยแล้ว...แบบนี้ก็ไม่จบไม่สิ้นนะสิ ถ้าไม่ฆ่ามันก็โดนกิน...แต่ถ้าทำลายมัน น้ำกรดก็จะไหลมาเรื่อยๆ จักร?

ไซโตเริ่มไม่มั่นใจในการกระทำของตัวเองซะแล้ว แต่พวกผีก็ยังรีเข้ามาหาเขาอยู่เรื่อยๆ เขาจึงต้องฟันพวกมันเป็นการป้องกันตัว

ส่วนคุณพ่อซากากินั้น พอแสงสว่างเกิดขึ้นก็มองไม่เห็นพวกผีเหล่านั้นแม้แต่น้อย แต่กลับเห็นน้ำกรดที่ไหลออกมาจากอะโรบางอย่างนองเต็มพื้นแทน และยังเห็นอีกด้วยว่ามันกำลังกัดสังหารองเท้าของไซโตไปเรื่อยๆ

“ไซโต!!! ข้า...ข้าของเธอ” คุณพ่อร้องลั่น เมื่อเห็นผิวหนังที่ขาของไซโตที่ถูกน้ำกรดกัดจนน่ากลัว

เสียงเสียงของคุณพ่อซากากิ ผนังบ่อก็เกิดรูขนาดเท่ากำปั้น และน้ำกรดจำนวนมากก็ไหลทะลักออกมาจากรูนั้นราวกับท่อประปาแตก พวกเขาสะดุ้งด้วยความตกใจ แม้แต่พวกผีเหล่านั้นก็ยังค่อยๆ สลายหายไปใต้น้ำกรดพวกนั้น

ไซโตรีบตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เขาสลายดาบในมือแล้วกางมือทั้งสองขึ้นไปในอากาศ ไม่นานน้ำในอากาศก็ค่อยๆ มารวมตัวกันอย่างช้าๆ จนกลายเป็นลูกบอลกลมๆ ขนาดใหญ่ มีน้ำอยู่ภายในเต็มทั้งลูก ลูกบอลน้ำนั้นลอยนิ่งอยู่เหนือพื้นประมาณ 3 ฟุต ไซโตรีบวิ่งไปอุ้มคุณพ่อซากากิขึ้นมา ในขณะที่น้ำกรดเอ่อล้นขึ้นมากัดขาของเขาจนถึงข้อเท้าแล้ว

“อ๊ตสึซึ!! จะทำอะไรนะ?” คุณพ่อตกใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วเดินไปมา น้ำกรดบางส่วนกำลังกัดเท้าของคุณพ่อเช่นกันเพราะอย่างนั้นไซโตถึงได้รีบอุ้มคุณพ่อขึ้นมาก่อน เขายังไม่ตอบอะไรแต่กลับแสดงสีหน้าเจ็บปวดอย่างมาก เพราะน้ำกรดเริ่มกัดขึ้นมาถึงหัวเข่าจนแทบจะยืนไม่อยู่...

“นี่...นี่เป็นลูกบอลน้ำ ปกติผมจะไว้ใช้ขังพวกปีศาจ” เขาหยุดกัดฟันครู่หนึ่ง เหมือนกับเจ็บมาก แล้วค่อยๆ ผ่อนลมหายใจก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองคุณพ่อ ซากากิด้วยท่าทางจริงจัง

“คุณพ่อต้องเข้าไปอยู่ในนี้แล้วผมจะส่งคุณพ่อขึ้นไป แต่ต้องกลั้นหายใจไว้ นะครับ...”

คุณพ่อซากากิจึงหน้าใสได้อย่างไม่พอใจ น้ำตาลคลอเบ้าราวกับจะร่วงหล่น เขากำเสื้อใต้เอวไว้แน่น แล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่แพ้กัน

“เธอก็จะขึ้นไปด้วยใช่ไหม?” คุณพ่อกถามน้ำเสียงลั่นเครือ แต่ใสได้กลับ สายหน้าไปมา

“ลูกบอลน้ำนี้ใช้ได้ทีละคนครับ ถ้าคนหนึ่งขึ้นไปถึงแล้วอีกคนคงจะจมอยู่ที่นั่นพอดี”

คุณพ่ออิงไปเล็กน้อย ใสได้จะให้เขาขึ้นไปแล้วตัวเองจะยอมตายอยู่ที่นั่น อย่างนั้นหรือ? คุณพ่อกำมือแน่น ปกติใสได้ไม่ใช่คนแบบนี้เนี่ย ต้องเป็นคนเห็นแก่ตัวหน่อยๆ แล้วก็เอาตัวเองให้รอดไว้ก่อน ต้องร้ายกว่านี้สิ...แล้วก็...แล้วก็...

“อัทสึชิ” คุณพ่อพูดเสียงแข็งแล้วมองใสได้ด้วยน้ำตาลคลอเบ้า “พอ...จะไม่ขึ้น ไปคนเดียวเด็ดขาด”

ใสได้ยิ้มเล็กน้อยอย่างเศร้าสร้อย เขารู้ว่าเขาตายไปก็มีแต่พวกเพื่อน อาจารย์ด้วยกันเท่านั้นที่จะเสียใจ แต่ถ้าคนที่ตายเป็นคนพ่อซากากิละก็...คนทั้งโรงเรียนจะต้องเสียใจแน่นอน เขาแค่อยากจะเลือกทางที่ดีที่สุดสำหรับทุกคนเท่านั้น ใสได้มองคุณพ่อผ่านแว่นตาทรงเหลี่ยม เขาเห็นความเด็ดเดี่ยวที่จ้องมองมายังเขา ราวกับจะบอกว่า ตัวคุณพ่อเองนั้นก็ไม่ต้องการจะเอาตัวรอดไปคนเดียวเช่นกัน...

...ถ้าจะตายก็ตายด้วยกัน...แต่ถ้าจะรอด ก็ต้องรอดทั้งคู่

ใสได้กัดฟันแน่น ด้วยต้องการสะกดความเจ็บปวดจากฤทธิ์กัดกร่อนของ น้ำกรดที่เอ่อล้นมาถึงต้นขา เขาหัวเราะร่วน แล้วก้มหน้าลงเล็กน้อยเพื่อหลบซ่อน น้ำตาที่ไหลซึมออกมาบ้าง

“ฮ่าๆ ถ้าตายด้วยกันแบบนี้มันก็มีแต่เสียนะสิครับ? ถ้าคุณพ่อตาย โรงเรียนเราคงวุ่นวายกันน่าดู แต่ถ้าคนที่ตายเป็นผม...อย่างมาก็มีแค่เพื่อนของผมเท่านั้นที่จะเสียใจ...” ไช้ได้พูดแบบไม่ยั้งอะไร ทั้งๆ ที่เขาเองก็อยากจะรุดออกไปเหมือนกัน แต่ในเมื่อเหตุการณ์เป็นแบบนี้เขาจะทำได้

“แต่ถ้าเธอตาย...คนที่เสียใจที่สุดก็คือพ่อนะ...” คุณพ่อพูดสวนขึ้นมา แล้วร้องไห้เสียงสั่นเครือ มือกอดคอไช้ได้ไวแน่น ตัวไช้ได้เองนั้นก็ทำได้เพียงยิ้มอย่างอ่อนโยนเท่านั้น เขานึกถึงทุกคนในโรงเรียน ช่างน่าเสียดายเหลือเกินที่ไม่ได้พูดคุยกับพวกเขาเป็นครั้งสุดท้าย ทั้งคามิมุระที่สนิทกันมากที่สุด...หมอนั่นจะเสียใจแค่ไหนนะกับการตายของเขา...แต่ถ้ามีซาจิกับโมโนโกะอยู่ข้างๆ บางทีอาจจะทำได้ง่ายขึ้นก็ได้

“ช่วยฟัง...คำสั่งเสียของผมหน่อยได้มั๊ยครับ?” เขาพูดแล้วสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับความเจ็บปวดที่แทรกซึมเข้าไปในขา

“บอกซาจิให้มันกินข้าวเยอะๆ ด้วย ผมจะแย่อยู่มากแล้ว แล้วก็อย่าเห่อแมวมานัก หักดูแล้วตัวเองชะมัด แล้วบอกโมโนโกะด้วยนะครับว่าอย่ากินขนมเยอะเกินไป...เดี๋ยวอ้วน...ยายนี่พอน้ำหนักขึ้นแล้วก็จะหงุดหงิดง่ายทุกที ฮ่าๆ” ไช้ได้พูดแล้วก็หัวเราะร่วน น้ำกรดเริ่มท่วมขึ้นมาถึงสะโพกของเขาแล้ว

“...อย่าลืมบอกเซด้วย...ว่าเขาคือเพื่อนรักของผม...” เขาพูดประโยคนี้ด้วยรอยยิ้ม คุณพ่อเม้มปากแน่น ท่าทางของไช้ได้ดูเศร้าอยู่ลึกๆ จนคุณพ่อเองก็ไม้อาจจะพูดปลอบอะไรได้

น้ำตาไหลรินผ่านแว่นตาทรงสี่เหลี่ยมออกมาอย่างเศร้าสร้อย หัวไหล่ของเขาสั่นไหวด้วยความเจ็บปวด ไช้ได้ไม่สามารถถลันน้ำตาของตัวเองได้อีกต่อไป เมื่อคิดถึงพวกนักเรียน

แรกเริ่มนั้นเขาคิดว่าอยากจะมาเป็นครูที่นี่แค่ปีสองปีเพื่อหาประสบการณ์ แล้วอยากจะออกไปทำธุรกิจส่วนตัว แต่เพราะคำสาปจากหนังสือเล่มนี้ ทำให้เขาต้องติดอยู่ที่นี่

ทว่าเด็กๆ ที่ผ่านเข้ามาแต่ละรุ่น บางคนก็น่ารักมาก บางคนก็มีนิสัยแปลก

อย่างเจ้าคุณโรจน์ หรือว่าใจจะเองก็ตาม...แต่ไม่ว่าจะเป็นเด็กแบบไหน การได้เห็นพวกเขาค่อยๆ เติบโตในแต่ละวันภายในโรงเรียนแห่งนี้ ก็ไม่ต่างอะไรกับการเห็นลูกๆ ที่ค่อยๆ เติบโตใหญ่นั่นเอง

นักเรียนทุกคนเป็นลูกของเขา... จนกระทั่งตัวเขาเองยังเคยคิดว่า บางทีเขาอาจจะเป็นครูไปตลอดชีวิต...เพราะอยากเห็นต้นไม้เล็กๆ เหล่านั้นเติบโตใหญ่ภายใต้แสงแดดที่อบอุ่น พวกเขาจะไปได้ไกลแค่ไหน จะเติบโตขึ้นมาเป็นยังงัยก็ได้ คาดหวังมาตลอดว่าจะได้คอยดูจนวินาทีสุดท้ายของชีวิตตัวเอง ในที่สุดเขาก็ค่อยๆ พุดกับคุณพ่อด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ก่อนจะร้องไห้โฮออกมา

“ช่วย...ช่วยบอก...พวกนักเรียนที่...ว่าผมภูมิใจมาก...ที่ได้เป็นครูของพวกเขา...”

ทั้งคู่อดกันแน่นแล้วร้องไห้โฮ...คุณพ่อเข้าใจดี พวกเด็กๆ น่ารักมาก...พวกเขา กำลังจะเติบโต อาจารย์อย่างพวกเขาก็แค่อยากจะทำคุณดูแลไม่ให้ลำต้นมันคดไปเท่านั้นเอง

“คุณพ่ออากาศ...ช่วยถอดแว่นให้ผมหน่อยครับ” ไช้ได้พุดพลางยิ้มอย่างอ่อนโยน คุณพ่อจึงเอื้อมมือขึ้นมาถอดแว่นของไช้ได้ออก ไช้ได้ขยี้จิ้งหะนี้ส่งตัวคุณพ่อเข้าไปในลูกบอลน้ำทันที เพราะเขารู้สึกว่าตัวเองไม่ไหวแล้ว ตอนที่ตัวผ่านเข้าไปในลูกบอลน้ำนั้นทำให้คุณพ่อสาลักน้ำเล็กน้อยเพราะไม่ทันตั้งตัว แต่ก็กลั้นหายใจได้ทัน มือยังกำแว่นตาอันนั้นไว้นั่น

“เก็บมันไว้นะครับ จะได้ไม่ลืมผม” ไช้ได้พุดเช่นนั้น แล้วใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายส่งลูกบอลน้ำลอยขึ้นไปเรื่อยๆ มันลอยขึ้นไปจากบ่อน้ำอย่างเชื่องช้ามากเหลือเกิน จนน่าเป็นห่วงว่าคุณพ่อจะกลั้นหายใจไหวหรือเปล่า

คุณพ่อซากากิในลูกบอลน้ำกำแว่นในมือแน่น แล้วพยายามดิ้นรนเพื่อจะพุดอะไรบางอย่าง เขาพยายามยื่นมือออกมาจากลูกบอลน้ำที่ห่อหุ้มร่างกายอยู่แต่ไม่เป็นผล คุณพ่ออยากร้องตะโกนทว่าไม่สามารถทำได้ ลมหายใจที่สะกดกลั้นไว้ ทำให้รู้สึกอึดอัดและทรมาน ในขณะเดียวกันน้ำกรรก็ท่วมสูงขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงเอวของไช้ได้...

อัทส์ชิ! อัทส์ชิ!! ไม่ได้ละ จะให้มันกลายเป็นแบบนี้ได้ยังไง

จะให้พ่อมีชีวิตอยู่บนความตายของเธอได้ยังไง?

ลูกบอลน้ำลอยห่างขึ้นไปอย่างเชื่องช้า คุณพ่อทูปผนังลูกบอลน้ำนั้นช้าๆ แต่มันยังทำให้เขากลับหายใจได้ลำบากขึ้น คุณพ่อเอามือปิดปากแล้วหลับตาแน่น ก่อนจะลืมตาก็ไปมองไซโต้อีกครั้ง

ใบหน้าสุดท้ายของไซโต้ที่คุณพ่อได้เห็น...เป็นใบหน้าที่เฉือนไปด้วยรอยยิ้ม รอยยิ้มที่อ่อนโยน ทว่าเศร้าสร้อยจนตัวคุณพ่อเองไม่อาจจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ คุณพ่อกำแวนในมือแน่น มองดูร่างของไซโต้ค่อยๆ หลุดไปในน้ำกรดสีขาว ภาพทุกอย่างดูเชื่อมโยงช้าราวกับกาลเวลาจะหยุดหมุน สายตาสุดท้ายของไซโต้ บอกว่าคุณพ่อซากากิอย่างอาลัยอาวรณ์...

ก่อนที่จะสติของคุณพ่อจะดับวูบไปในลูกบอลน้ำ...